

ROGER ZELAZNY
YOL İŞARETLERİ

Çeviren
Taylan Taftaf

Sonbahar Bira Festivali'nin
mutlu hatıralarıyla,
Ron Bounds,
Bobbie Armbruster,
Gary ve Uschi Klupfel'e

İki

“Kenara çek!” diye bağırdı Leila.

Randy bunu duyduğu anda sağa kırdı ve frene bastı. Gök-yüzü, tan vaktinin öncesinin incimsi tonuna kayıyordu.

“Bankette geriye git.”

Randy başını sallayıp arabayı geri vitese aldı.

“Şu insanlar mı? Oraya yürüyebilir-”

“Arabadan çıkmadan önce onlara daha yakından bakmak istiyorum.”

“Tamam,” dedi Randy, yavaşça geriye giderlerken.

Leila arkasına dönüp hurdası çıkmış gri araca dikkatle baktı. Aracın içinde oturan iki kişi vardı. İkisinin de saçlarının beyazmış gibi görünmesine rağmen ışık yine de yanıltıcıydı. İkisi de Leila’yı izliyormuş gibi görünüyorlardı.

“Birazdan sürücü tarafındaki kapı açılacak,” dedi Leila, alçak sesle.

Sürücü tarafındaki kapı açıldı.

“Şimdi de diğer kapı.”

Diğer kapı da açıldı.

“Yaşlı adam arabayı sürüyordu, yaşlı kadın ise yolcusuydu...”

Arabadan inen yaşlı adamla yaşlı kadın, kapıları açık bırakarak ileri çıktılar. Üstlerinde kuşaklarla tutturulmuş, vücudu saran pejmürde giysiler vardı.

“Dur,” dedi Leila. “Arabadan inelim ve yanlarına gidip onlara yardım edelim. Distribütör kapakları gevşeyip yerinden çıkmış.”

“Görünün bir parçası mı bu?”

“Hayır.”

Leila kapıyı açtı, dışarı çıktı ve geriye doğru yürümeye başladı. Randy de aynısını yaptı. Çifte yaklaşırken Randy'nin ilk izlenimi adamın araba süremeyecek kadar yaşlı olduğuydu. Adam omuzları düşmüş hâlde arabasına yaslanmıştı. Boştaki eli hafif hafif titriyordu; pençeyi andıran, cildi kuru ve lekeli bir eldi bu. Yüzü kırışıklıklarla kaplıydı ve kaşları da saçları kadar beyazdı. Adamın gözleri Randy'yi yakaladığı anda ona sabitlendi. Bu yeşil, neredeyse parıldayan gözlerde, Randy'nin üç metre gerideyken tahmin edemeyeceği bir farkındalık vardı. Randy adama gülümsedi ama adam hiçbir tepki göstermedi.

Bu esnada Leila yaşlı kadının yanına gitmiş ve onunla, Randy'nin bilmediği bir dilde konuşmaya başlamıştı.

“Kaputu açıp bakarsam belki yardımım dokunabilir,” dedi Randy.

Adam yanıt vermeyince, Randy dediğini laklak dilinde tekrar etti. Buna da tepki vermeyen adam Randy'nin yüzünü, kıyafetlerini, hareketlerini inceliyormuş gibi görünüyordu. Bu tuhaf tetkikten rahatsız olan Randy yardım istemiş gibi Leila'ya bir bakış attı.

“Sorun yok,” dedi Leila. “Kaputu açıp sorunu çöz. Arabanın nasıl çalıştığını anlamıyorlar. Şu anda yakıt konusunu açıklıyorum.”

Randy kaput mandalını açmak için eğildiğinde Leila'nın yaşlı kadına kalın bir tomar para verdiğini gördü. Kaput birkaç santim yukarı kalkarken adam geri çekildi. Randy kaputu sonuna kadar açtığında adamın bulunduğu taraftan kısa bir şaşkınlık nidası geldiğini duydu.

Evet, distribütör kapağı gevşemişti. Randy kapağı yerine oturtup sıkıştırdı. Motorun geri kalanına hızlıca baktığında yolunda olmayan bir şey görmedi.

“Arabayı çalıştırmayı dener misiniz, beyefendi?” diye sordu.

Başını kaldırıp baktığında adam ona gülümsüyordu.

“Beni anladığınızdan emin değilim ama arabayı çalıştırmayı denemenizi rica ediyorum.” Adamın yerinden kıpırdamadığını ve bir şey söylemediğini gördüğünde, “Ben yaparım,” dedi.

Adamın etrafından dolanıp arabanın içine baktı. Anahtar hâlen kontakta idi. Sürücü koltuğuna geçip anahtarı çevirdi. Kısa bir ânın ardından motor çalıştı. Anahtarı geri çevirip arabadan indi. Yaşlı adama gülümseyip başını salladı.

“Oldu işte.”

Adam birdenbire ileri atılıp Randy’yi sımsıkı kucakladı. Şaşırtıcı ölçüde güçlüydü ve nefesi de çok sıcaktı.

“İsim, ismin, iyi adam?” diye sordu yaşlı adam.

“Randy. Adım Randy... Dorakeen,” dedi, kendini adamdan kurtarıırken.

“Dorakeen. Güzel isim.”

Aracın etrafından dolanan Leila şimdi arkalarında duruyordu. Yaşlı kadın da peşinden gelmişti.

“İyi olacaklar,” dedi Leila. “Hadi, son Babil çıkışına gitmemiz gerekiyor.”

Leila fısıldayarak adama bir şey söylediğinde adam buna başını salladı. Yaşlı kadına uzunca bir süre sarıldıktan sonra ondan ayrıldı ve kendi arabalarına doğru yürümeye başladı. Randy de hızlı adımlarla peşine takıldı. Arkasına dönüp baktığında yaşlı adamla kadın çoktan araçlarına binmişlerdi. Motorun çalıştığını duydu. Araba, Yol’a çıktı ve gözden kayboldu. O anda güneş gökyüzünde yükselirken Leila’nın ağladığını fark etti. Başını başka bir yöne çevirdi. Tuhaf hisler içindeydi.

Bir

Red Dorakeen, Yol'un sessiz (düz, ölü gibi kıpırtısız, hafifçe ışıldayan) bir kesimindeydi. Birkaç saat önce yanından inanılmaz hızlarda ilerleyen iki fütürist araç geçip gitmiş; sonra kendisi de bir atlı arabayı ve yalnız bir atlı adamı geçmişti. Mavi Dodge pikabını sağ şeritte tutuyordu ve hızını saatte yüz kilometreye sabitlemişti. Purosunu çiğneyip bir şarkı mırıldanıyordu.

12 Mavinin çok soluk bir tonundaki gökyüzünde doğudan batıya doğru parlak bir çizgi uzanıyordu. Fark edilebilir bir toz veya ön cama çarpan böcekler yoktu.

Pikabını sürerken camı indirmiş ve sol eliyle kapı çerçevesinin üstünü tutmuştu. Solmuş beyzbol şapkasının siperini alınına kadar çektiğinden başını hafifçe geriye atmıştı; yeşil gözleri siperin gölgesinde belli belirsiz parlıyordu. Kızıl sakalı saçlarından biraz daha koyu tonda olabilirdi.

Çok uzaklarda minik bir nokta belirdi. Hızla büyüyen bu nokta, hurdası çıkmış siyah bir Volkswagen'e dönüştü. Bir-birlerini geçerlerken diğer araç korna çalmaya başladı. Araç, Yol'un banketine çıkarak durdu.

Yan aynasına bakan Red frene bastı ve sağa kaydı. Yavaşlarken gökyüzü maviyle gri tonların arasında gidip gelerek nabız gibi atmaya başladı. Gittikçe zayıflayan her atışla birlikte gökyüzündeki parlak çizgi biraz daha siliniyordu.

Red durduğunda bariz bir akşam havası vardı. Uzaklardan cırcır böceklerinin sesleri geliyordu ve serin bir esinti geçip

gitti. Kapıyı açıp kamyonetinden inerken anahtarı kontak-
tan çekerek cebine attı. Levi's pantolon, postal, haki rengi
iş gömleğinin üzerinde kahverengi bir kayak yeleği ve süslü
tokası olan geniş bir kemeri vardı. Şapkasını geriye çevirdi
ve purosunu yakmak için bir an durduktan sonra bankette
geriye doğru yürümeye başladı.

Neredeyse kesin olan bir ölüm riskine girmeden Yol'da kar-
şıdan karşıya geçmek imkânsızdı. Bu yüzden, Volkswagen'in
tam karşısında kalan bir noktaya kadar yürüdü. Red bunu
yaparken arabanın kapısı açıldı ve ince bıyıklı, kısa boylu bir
adam dışarı çıktı.

“Red!” diye seslendi adam. “Red!”

“Ne oldu, Adolph?” diye bağırdı Red. “Hâlen savaşı kazan-
dığın yeri mi arıyorsun?”

“Dinle, Red. Bunu sana söyleyip söylememek konusunda
kararsızdım çünkü senden, sana karşı borçlu hissettiğimden
daha çok nefret edip etmediğime karar veremedim. Ama bu
bilginin sana zararlı mı yoksa yararlı mı olacağını da kestire-
medim. Yani sanırım her şey dengeli. Bunu sana söyleyece-
ğim. Bir süre önce Yol'un çok gerilerindeydim ve mavi ziggur-
at* ile işaretlenmiş çıkışta bunun gerçekleştiğini gördüm...”

“Mavi ziggurat mı?”

“Evet, mavi ziggurat. O sapağa girerken takla attığımı gör-
düm. Kamyonetinin yandığını gördüm.”

Red Dorakeen bir süre sessiz kaldı. Ardından kahkaha
attı.

“Yakın zamanda yanımdan geçecek olursa ölümün kesin-
likle kafası karışacak. ‘Babil’e son çıkışta benimle randevusu
varken bu adam Themistokles’in Atina’sında ne yapıyor?’ di-
yecek.”

Koca cüssesi sarsılarak bir kez daha kahkaha attı. Ardından

* Antik Mezopotamya’da inşa edilen, piramitlere benzeyen, içlerinde
tanrıların yaşadığı ve cennetle dünyayı birleştirdiğine inanılan tapı-
nak kuleleri. -çn

purosunun dumanını üfleyip sağ kolunu kaldırarak alaycı bir selam verdi.

“Ama teşekkürler. Bunu bilmem benim için iyi bir şey olabilir.”

Arkasına dönüp kamyonetine doğru yürümeye başladı.

“Bir şey daha var,” diye seslendi diğer adam arkasından.

Red durup başını çevirdi.

“Neymiş o?”

“Çok büyük bir adam olabilirdin. Elveda.”

“*Auf wiedersehen.*”*

Red kamyonetine binip motoru çalıştırdı. Çok geçmeden gökyüzü yeniden mavi olmuştu.

* (Alm.) Elveda. -yhn